

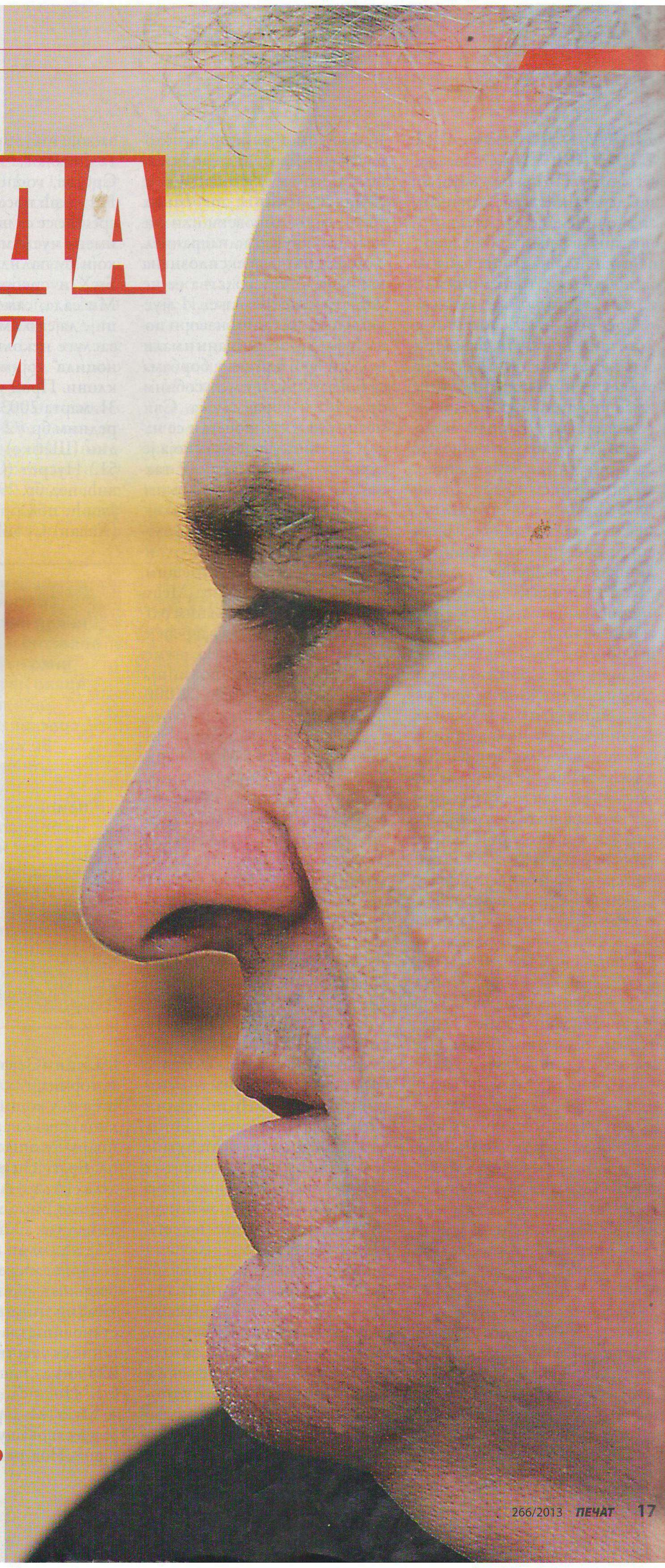
ПРАВДА ЗА СРПСКИ НАРОД

Да ли се и председник Србије својим изјавама у интервјуу за РТ БиХ сврстао у оне које би требало подсећати на велика огрешења према српском народу?

Пише **МИЛИВОЈЕ ИВАНИШЕВИЋ**

Пре тачно двадесет година у Лозани је објављена књига под горњим насловом. Аутор Жак Вержес, познати француски адвокат, обратио се европској, пре свега западно-европској јавности тражећи правду за српски народ. Ја исто тражим сада у Србији, подстакнут интервјуом председника Србије, господина Томислава Николића на РТ БиХ.

И сам верујем да је тражити опрост за невино страдале жртве морална обавеза сваког човека, поготово ако је и он, на свеједно који начин, могао томе допринети. То је лични чин. Кад се истим поводом обрати председник државе то је покајање свих грађана. Нама се никада нико није извинио, ни тражио опрост. А грешних према српском народу има на све стране, и у некадашњим „братским“ републикама, и у државама НАТО-а, и у исламском свету. Ни то не сме да буде препрека нашем понашању. Можда смо, захваљујући цркви, понекада или понегде праведнији или правдољубивији од других. ▶

ЗЛОЧИН, ДОКАЗИ, ПРЕТПОСТАВКЕ

Није схватљива формулација по којој се председник Србије извињава за злочине које су појединци починили у име Србије и српског народа над Бошњацима и, поврх тога, тражи помиловање за Србију због злочина у Сребреници. Вероватно је у питању *lapsus linguae*. Српски народ никад никог није овластио и никада нико није имао право да почини злочин у име српског народа. Вероватно је председник мислио на припаднике, а не на представнике српског народа, који су то чинили само у своје име, значи појединци, али без икаквог државног, верског или националног овлашћења. Ако је тако то већ знатно мења причу о „српском“ злочину.

Кад говори о Сребреници и броју од 8.000 „убијених“ председник Србије улази у сферу обмана којима би требало оправдати ратне и судске злочине почињене над лицима српске националности не само у БиХ. Наведена бројка се ослања на списак несталих који је у више наврата и са различитим количником објављивао Међународни комитет Црвеног крста и, уз то, на покопане у Меморијалном центру „Поточари-Сребреница“. Задржимо се прво на списку несталих.

У наведеном документу, чак и под условом да је реч о лицима међу којима нема оних који се скривају у иностранству под туђим именима, не нуди се ниједан доказ да је реч о муслиманским жртвама. И више од тога, не нуди се ни доказ да су та лица нестали у време ослобођења Сребренице 1995. године или са сребреничког подручја. Без таквих доказа не може се говорити о злочину. Ту ни ДНК не помаже. Све што се односи на та лица, изузев можда ДНК идентификације је претпоставка. Једино се зна да број несталих цивила, жена и деце, не чини ни два одсто од укупног броја несталих. Значи, у том списку се налазе само муслимански војници погинули у БиХ, и не једино у Сребреници, током рата 1992-1995. године, а не искључиво јула 1995.

Приликом обдукције и ископавања из масовних гробница истражитељи су утврдили да је скоро код трећине покопаних узрок смрти топовски или минобацачки гелер, или шрапнел, односно нагазна експлозивна направа. А та средства се не користе за стрељање. И муслимански и страни извори потврђују да су муслимани имали велики број жртава у борбама са Војском РС и у међусобним оружаним обрачунама. Сви погинули и сви побегли се налазе на списку несталих који је сачинио Црвени крст. У таквој ситуацији се са великим опрезом мора списак несталих узети као доказ о српском злочину над сребреничким муслиманима. То је, можда грешим, председник занемарио. (Међутим, кад је реч о стрељаним ратним заробљеницима завређује пажњу случај Катинске шуме. Ту је 1940. године полиција СССР-а стрељала око 22.000 пољских официра и интелектуалаца. Случај је окарактерисан као масакр и ратни злочин, а реч геноцид ни у тужби није поменута. Једно од тумачења овог догађаја свело се на објашњење да је циљ стрељања био смањење пољских ратних потенцијала. Независно од тога, суд у Стразбуру је 16. априла 2012. по тужби једне удовице и деветоро деце донео пресуду да Русија на име судских трошкова оштећеним исплати по 6.500 долара).

„ЖРТВЕ ГЕНОЦИДА“ Наредно упориште за доказ о стрељаним муслиманским војницима је већ поменути Меморијални центар „Поточари-Сребреница“. Међутим, још на самом улазу у мезарје налази се списак од великог броја општина БиХ чији су борци ту покопани. То само по себи демантује причу о „сребреничким жртвама“. Све примедбе које се односе на списак несталих односе се и на покопане у овом мезарју, али и више од тога. Многи од њих су, што се може видети по заплеењим документима, за заслуге у току рата одликовани и унапређени у више чинове. У образложењима су наведени подухвати

за која им је држава доделила та признања. Кад председник Србије, господин Томислав Николић посети Сребреницу сретће се са неколико хиљада имена муслиманских ратника који су палили и жарили по БиХ и сребреничком крају. Ми сада, само ради илустрације дајемо имена и наводимо заслуге неколико „жртава геноцида“ којима ће он да се поклонити. Први укуп је извршен 31. марта 2003. и у списку под редним бр. 72 налази се Хајрудин (Шефко) Авдић, под бр. 512 Нусрет (Салко) Салиховић, под бр. 291 Сенад (Јусуф) Јусић, под бр. 558 Хајрудин (Хасан) Суљић и под бр. 223

се Азем (Хикрија) Алић саучесник у убиствима 189 Срба, а под ред. бр. 246 покопан је Едхем (Салко) Хусић, учесник у убиству шест Срба. Под ред. бр. 369 покопан је Алија (Шабан) Мемешевић, из Братунца, учествовао у нападу на српски део села *Загони* (Општина Братунац) 5.07.1992. године и убиству 14 мештана српске националности. Ибро (Хусеин) Дудић, рођен 1969. године, из Сребренице, мајор, командант 282. источнбосанске лаке бригаде Армије БиХ, а у акцијама које је предводио убијено је 328 Срба. Под бр. 73 покопан је Џевад (Рамо) Бабајић одговоран за убиство осам

Српски народ никад никог није овластио и никада нико није имао право да почини злочин у име српског народа. Вероватно је председник мислио на припаднике, а не на представнике српског народа, који су то чинили само у своје име, значи појединци, али без икаквог државног, верског или националног овлашћења

Салчин (Сејфо) Хоџић, њих петорица су учествовали у акцијама у којима је убијено 332 лица српске националности на подручју општина Сребреница, Братунац и Власеница. Авдулах (Авдо) Ахметовић, 1960. године био је помоћник команданта, а Хајрудин (Хамид) Авдић, члан штаба 281. источнбосанске лаке бригаде. У бројним злочиначким подухватима против цивилног српског становништва наведене старешине су учествовале у убиству 228 лица српске националности. Под ред. бр. 36 покопан је Мујо (Мухарем) Алић, који је учествовао у убиствима 328 Срба. Под ред. бр. 30 налази

српских цивила. Официри Мехмед (Салих) Салихоџић, Авдулах (Мустафа) Беџировић и Сафет (Хамед) Ахмић били су све време рата на важним командним и руководећим дужностима у штабу 283. источнбосанске лаке бригаде и непосредно су учествовали у уништавању околних српских села и убиствима 189 Срба. Под бр. 180 налази се Хусо (Рамо) Халиловић из Сребренице учествовао у нападу на српско село Брежане (Општина Сребреница) 30.06.1992. године и убиству 19 лица. У мезарју је покопан и Ибран (Ибро) Муратовић, рођ. 1949. из Братунца учествовао у напа-

ду на село *Бљечева* (Општина Братунац) 6.05.1992. године и у убиству три лица српске националности. Шаћир (Нуррија) Мемешевић, рођ. 1953. године у Сребреници, учествовао у нападу на села бра-туначке Општине *Бљечева*, 6.05.1992. године на Ђурђе-дан и убиству три лица српске националности и српски део села *Загони* 5.07.1992. године и убиству 14 мештана српске националности. Азем (Алија) Бегић, рођ. 1962. године, село Лука (Општина Сребреница) учествовао у нападу на српско село Залазје (Општина Сребреница) 12.07.1992. године и убиству 47 мештана српс-

неочекивано приликом његовог наступа пред Генералном скупштином ОУН у Њујорку. И поред тога што је располагао неспорном документацијом он је себи дозволио да понешто импровизује и да понешто прећути. И једно и друго у име већ припремљеног покајања и бежања од чињеница.

Ограничићемо се, као и у претходном случају, на само два примера.

Председник је, приликом свог излагања, без икаквог основа оспорио оно што до његовог иступа ни муслимани нису могли да оспоре. Он је, и ако има списак од 3.287 српских жртава поменуо само „нешто

сцене незамисливи дивљаштва: хиљаде мушкараца је погубљено и закопано у масовне гробнице, стотине мушкараца је закопано живо, мушкарци и жене су сакаћени и поклани, деца убијана пред очима својих мајки, деда присиљен да једе јетру свог унука. Ово су истинске сцене пакла, писане на најмрачнијим страницама људске историје.“

Институт за истраживање српских страдања у 20. веку, после десетогодишњег истраживања је оспорио све што је наведено у поменутом Завршном извештају ГС УН. О томе је 20. априла 2010. обавестио и Генералног секретара УН Бан

као документ Уједињених нација, и проследи свим чланицама којима је достављен и поменути Извештај Генералног секретара.

О свему томе је обавештен и Кабинет председника Србије са молбом да се у дебати о Хашком трибуналу тражи деманти наведених оптужби, поготово што је све то потекло од њиховог тужилаштва. Српска делегација и наш председник су се оглушили на овај захтев. Тиме су омогућили да се свако коме то одговара позива на наведене неспорне закључке Генералне скупштине ОУН. Да ли је то учињено из страха? Можда. Није наодмет подсетити се на изјаву државног секретара САД-а Кристофера који је фебруара 1994. године у Сенату рекао: „...Политика Сједињених Држава није заснована на непристрасном третману учесника у босанском сукобу. Наш став је да су Срби агресори...“ Српска делегација је знала да је то став који морају да поштују сви у свету. То је и једини доказ и о 8.000 муслиманских жртава у Сребреници, страдалих јула 1995.

ТЕЗЕ БЕЗ ДОКАЗА Јавност није обавештена како је текла дебата и ко је српску страну заступао у панел дискусији која се одвијала упоредо са заседањем Генералне скупштине. Аутору овог написа једино је познато да је учествовао господин Саво Штрбац, изузетно принципијелан и квалификован саговорник за овакву проблематику. Надамо се да је у тој дискусији надокнађено све оно што су председник и званична делегација изоставили у својим излагањима.

Нажалост то није доказ председникове тезе да Срби у БиХ, бар по њему, нису Срби већ Босанци. По истој формули су и Срби из Лике – Личани, из Срема – Сремци, из Македоније – Македонци, из Шумадије – Шумадинци... Да не набрајамо. Можда нам и није потребна српска нација, довољна је држава Србија.

Вратимо се наслову овог скромног прилога и брошури од пре двадесет година. ●

Кад говори о Сребреници и броју од 8.000 „убијених“ председник Србије улази у сферу обмана којима би требало оправдати ратне и судске злочине почињене над лицима српске националности не само у БиХ

ке националности. Да даље не именујемо. Реткост је, али догађа се, да председник неке државе одаје почаст и клања се убицама властитога, ваљда много грешног народа. Да ли наш председник својим покајањем и клечањем жели да злочинце претвори у жртве и из даље употребе избаци истину.

ИМПРОВИЗАЦИЈА И ПРЕЋУТКИВАЊЕ Благонаклоност, али не и необавештеност, председника Србије према сребреничким муслиманима и њиховим неделинама, а уз то и локалним и међународним фалсификатима и обманама, наговештена је

преко 2.000“. Кога је и по којем основу из списка мртвих превео у списак живих. Логично је да се чудимо.

У Завршном извештају Генералног секретара ОУН који је поднет 15. новембра 1999. године о догађајима у Сребреници, а састављен на основу Резолуције Генералне скупштине 53/35 од 30. новембра 1998. године наведене су више него монструозне оптужбе следећег садржаја:

„Пошто је Сребреница, јула 1995. године пала под опсаду српских снага, десио се ужасан масакр над муслиманским становништвом. Докази које је тужилац понудио описују

Ки-Муна. За такав став Института, поред властитих истраживања и налаза, дата су и два инострана убедљива разлога. Хашки трибунал, као ни међуентитетски Суд у Сарајеву, није ниједно од више десетина оптужених и осуђених лица окривио за злочине наведене у Извештају Генералног секретара УН. Ни веома обимна студија, од око седам хиљада страница, Холандског института за ратну документацију (НИОД) и не помиње такве злочине. Зато је од стране наведеног Института апеловано да УН у интересу истине унесе накнадну исправку у овај део Извештаја или да се ово српско обраћање третира